

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **M. K.**, zast. Mgr. Petrem Vysoudilem, advokátem, se sídlem Ostrava - Moravská Ostrava, Matiční 730/3, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 4. 2006, č. j. 38 Cad 33/2004 - 17,

t a k t o :

- I.** Usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 4. 2006, č. j. 38 Cad 33/2004 - 17, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.
- II.** Zástupci žalobkyně Mgr. Petru Vysoudilovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 4641 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 24. 4. 2006, č. j. 38 Cad 33/2004 - 17, zastavil řízení o žalobě žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2004, č. j. SZ/13457/04/Goň, a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Přezkoumávaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce v Ostravě, odboru státní sociální podpory, ze dne 14. 7. 2004, č. j. 6831/4/OTC-1/1, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o dávku státní sociální podpory příspěvek na bydlení ode dne 1. 7. 2004.

Krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalovaný dne 11. 3. 2005 v souladu § 62 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vydal nové rozhodnutí č. j. SOC/996/05/Zon, kterým změnil rozhodnutí Úřadu práce v Ostravě ze dne 14. 7. 2004, č. j. 6831/4/OTC-1/1, tak, že žalobkyni

přiznal příspěvek na bydlení ve výši 389 Kč měsíčně s účinností od 1. 7. 2004 do 31. 8. 2004 a ve výši 356 Kč měsíčně od 1. do 30. 9. 2004. Nové rozhodnutí žalovaného bylo žalobkyni doručeno dne 15. 3. 2006. Krajský soud poté žalobkyni vyzval, aby ve lhůtě jednoho měsíce sdělila, zda byla postupem žalovaného uspokojena, a současně ji poučil, že pokud se nevyjádří a ze všech okolností bude zřejmé, že k jejímu uspokojení došlo, soud řízení zastaví usnesením ve smyslu § 62 odst. 4 s. ř. s. Žalobkyně se k postupu žalovaného nevyjádřila. Krajský soud proto posoudil správnost a zákonnost nového rozhodnutí žalovaného. Krajský soud konstatoval, že s žalobkyní nelze souhlasit, pokud považuje za diskriminační započtení do rozhodného příjmu částky odpovídající 50% průměrné měsíční mzdy v národním hospodářství u osob vykonávajících samostatnou výdělečnou činnost. Krajský soud uzavřel, že žalovaný postupoval při vydání nového rozhodnutí v souladu se zjištěnými skutečnostmi a právními předpisy a vydáním rozhodnutí došlo k uspokojení žalobkyně, proto řízení podle § 62 odst. 4 s. ř. s. zastavil.

Proti tomuto usnesení podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas kasační stížnost a požádala o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti. Stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k novému projednání a rozhodnutí ve věci samé.

Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 22. 8. 2006, č. j. 38 Cad 33/2004 - 34, ustanovil zástupcem stěžovatelky pro řízení o kasační stížnosti Mgr. Petra Vysoudila, advokáta, kterého současně vyzval k doplnění kasační stížnosti.

V doplnění kasační stížnosti ze dne 6. 10. 2006 stěžovatelka konstatovala, že krajský soud nesprávně vycházel z fikce podle § 62 odst. 4 s. ř. s., v čemž spatřovala důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a), d) a e) s. ř. s.

V doplnění kasační stížnosti ze dne 7. 11. 2006 stěžovatelka namítala, že soud nesprávně dovodil, že byla novým rozhodnutím uspokojena, a své rozhodnutí dostatečně neodůvodnil. Stěžovatelka zdůraznila, že ačkoliv byla od 1. 4. 2004 přihlášena k výkonu vedlejší výdělečné činnosti, neměla z této činnosti v rozhodném období žádný příjem, jelikož tuto činnost nevykonávala, neboť většinu času byla na nemocenské. Krajský soud, ani žalovaný nepřihlédli ke skutečnosti, že stěžovatelka pobírala nemocenskou rovněž v květnu 2004. Krajský soud v odůvodnění neuvedl, z jakých měsíčních příjmů vycházel při zprůměrování příjmů čtvrtletních. Stěžovatelka uzavřela, že výše příspěvku na bydlení nebyla vypočtena správně, a soud proto došel k nesprávnému závěru, že nové rozhodnutí žalovaného zhojilo nedostatky původního a uspokojilo stěžovatelku.

Žalovaný se k podané kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Z obsahu kasační stížnosti plyne, že ji stěžovatelka podává z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., podle kterého lze kasační stížnost podat z důvodu nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

Podle § 62 odst. 4 s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, sdělí-li navrhovatel, že je uspokojen. Soud řízení zastaví i tehdy, nevyjádří-li se takto navrhovatel ve stanovené lhůtě, jestliže ze všech okolností případu je zřejmé, že k jeho uspokojení došlo.

Z citovaného ustanovení vyplývá, že nesdělí-li navrhovatel soudu, že je postupem žalovaného uspokojen, může soud i přesto zastavit řízení, jsou-li současně splněny tyto podmínky: 1) navrhovatel byl soudem vyzván, aby ve stanovené lhůtě sdělil, zda byl postupem žalovaného podle § 62 odst. 1 s. ř. s. uspokojen, 2) soud navrhovatele ve výzvě poučil o procesních následcích jeho případné pasivity, 3) navrhovatel se k výzvě soudu nevyjádřil, a 4) ze všech okolností případu je zřejmé, že došlo k uspokojení navrhovatele.

V posuzované věci žalovaný postupem podle ustanovení § 62 odst. 1 s. ř. s. vydal rozhodnutí ze dne 11. 3. 2005, č. j. SOC/996/05/Zon, kterým změnil rozhodnutí Úřadu práce v Ostravě ze dne 14. 7. 2004, č. j. 6831/4/OTC-1/1, tak, že stěžovatelce přiznal příspěvek na bydlení ve výši 389 Kč měsíčně s účinností od 1. 7. 2004 do 31. 8. 2004 a ve výši 356 Kč měsíčně od 1. do 30. 9. 2004. Toto rozhodnutí žalovaný dne 15. 3. 2005 doručil stěžovatelce.

Krajský soud poté přípisem ze dne 16. 2. 2006, č. j. 38 Cad 33/2004 - 16, vyzval stěžovatelku, aby ve lhůtě jednoho měsíce od doručení této výzvy sdělila, zda byla postupem (rozhodnutím) žalovaného uspokojena. Soud stěžovatelku současně poučil, že řízení zastaví i tehdy, nevyjádří-li se ve stanovené lhůtě, jestliže ze všech okolností případu bude zřejmé, že k uspokojení došlo.

Stěžovatelka na tuto výzvu nereagovala, první tři z uvedených podmínek pro zastavení řízení tedy byly splněny. Stěžejní kasační námitka však směřuje proti závěru krajského soudu, že ze všech okolností případu je zřejmé, že k uspokojení stěžovatelky došlo. Tuto námitku shledal Nejvyšší správní soud důvodnou.

Nejvyšší správní soud stojí na názoru, že krajský soud v napadeném usnesení vyšel z nesprávného výkladu právního pojmu „všech okolností případu“, když nezhodnotil, zda nově vydané rozhodnutí odpovídá požadavkům žalobkyně vyjádřeným v podané žalobě. Pro rozhodnutí o zastavení řízení podle § 62 odst. 4 s. ř. s. totiž není rozhodující, zda nové rozhodnutí žalovaného odpovídá zákonným nárokům stěžovatelky, ale zda uspokojuje její požadavky.

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že žalovaný podáním ze dne 15. 7. 2005, založeným na č. l. 11, krajskému soudu oznámil, že stěžovatelka podala odvolání proti rozhodnutí jeho rozhodnutí ze dne 11. 3. 2005, č. j. SOC/996/05/Zon, které vydal k uspokojení stěžovatelky.

Nejvyšší správní soud dále porovnal zmíněné rozhodnutí žalovaného s jednotlivými žalobními námitkami stěžovatelky a zjistil podstatné rozdíly mezi částkou, již stěžovatelka vyčíslila jako svůj oprávněný nárok na sociální dávky za 3. čtvrtletí roku 2004 (celkem 25200 Kč), a částkou, kterou jí pro toto období svým novým rozhodnutím přiznal žalovaný (celkem 1134 Kč).

Podle názoru Nejvyššího správního soudu je v posuzované věci zcela evidentní, že žalovaný vydáním rozhodnutí ze dne 11. 3. 2005, č. j. SOC/996/05/Zon, stěžovatelku neuspokojil.

Institut uspokojení navrhovatele slouží zejména ke zjednodušení a zefektivnění řízení v případě, že správní orgán po podání žaloby proti svému rozhodnutí uzná důvodnost žalobních námitek a vydáním nového rozhodnutí navrhovateli vyhoví. Nevyhoví-li správní orgán požadavkům navrhovatele v plném rozsahu a navrhovatel nesdělí, že i přesto byl postupem žalovaného uspokojen, nelze dospět k závěru, že k uspokojení navrhovatele došlo. Není přitom rozhodné, zda žalobní tvrzení a požadavky odpovídají zákonným nárokům navrhovatele či nikoliv, neboť posouzení této otázky může být předmětem pouze meritorního soudního rozhodnutí. Opačný závěr by znamenal porušení práva stěžovatelky na spravedlivý proces a zejména jejího práva na přístup k soudu a práva na přezkoumání napadeného správního rozhodnutí z hlediska žalobních námitek.

Nejvyšší správní soud současně podotýká, že pochybení krajského soudu spatřuje rovněž v tom, že v odůvodnění napadeného usnesení přezkoumal správnost a zákonnost rozhodnutí, které žalovaný vydal k uspokojení stěžovatelky, ale nezabýval se dostatečně tím, zda byla stěžovatelka vydáním nového rozhodnutí skutečně uspokojena.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. byl prokázán, neboť napadené usnesení o zastavení řízení je nezákonné. Nejvyššímu správnímu soudu tedy nezbylo než usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 4. 2006, č. j. 38 Cad 33/2004 - 17, zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení, ve kterém krajský soud, budou-li splněny podmínky řízení, projedná podanou žalobu a meritorně o ní rozhodne. Uvedeným právním názorem je krajský soud podle § 110 odst. 3 s. ř. s. vázán.

V novém rozhodnutí ve věci krajský soud rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 110 odst. 2 s. ř. s.

Odměna zástupci stěžovatelky Mgr. Petru Vysoudilovi, advokátovi, který byl stěžovatelce ustanoven usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 8. 2006, č. j. 38 Cad 33/2004 - 34, byla stanovena za tři úkony právní služby ve výši 1000 Kč podle § 9 odst. 2 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (převzetí a příprava zastoupení a dvě písemná podání soudu týkající se věci samé podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) této vyhlášky) a režijní paušál podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky ve výši 300 Kč za každý úkon, celkem tedy 3900 Kč. Zástupce stěžovatelky doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto se podle § 35 odst. 8 s. ř. s. odměna zvyšuje o částku odpovídající této dani, která činí 19 % z částky 3900 Kč, tj. 741 Kč. Zástupci stěžovatelky bude vyplacena částka ve výši 4641 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. května 2007

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu